

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Debreceni Ítéltábla a Bernáthné Dr. Gönczi Ágnes ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt felperes neve (3600 Ózd, Malom u. 6.) felperesnek -, a Dr. Barta Béla ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt I.rendű alperes neve (I.r. alperes címe) I.r., II.rendű alperes neve (II.r. alperes címe) II.r., III.rendű alperes neve (III.r. alperes címe) III.r., a személyesen eljáró IV.rendű alperes neve IV.r. és IV.rendű alperes nevének V.r. (IV-V. alperes címe), a Dr. Barta Béla ügyvéd által képviselt VI.rendű alperes neve VI.r. és VII.rendű alperes neve VII.r. (VI-VII.r. alperes címe), VIII.rendű alperes neve VIII.r. és VIII.rendű alperes nevének IX.r. (VIII-IX.r. alperes címe), X.rendű alperes neve X.r. és X.rendű alperes nevének XI.r. (X-XI.r. alperes címe) alperesek ellen közös költség megfizetése iránt indított perében, a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 2009. szeptember 30. napján meghozott 13.G.40.211/2008/28. számú részítele ellen a felperes által 31. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t :

A Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság részíteleit helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a VI.r.- VII.r. alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 12 500 (Tizenkettőezer-ötszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy fizessen meg az államnak - az állami adóhatóság felhívásában megjelölt módon és számlaszámra - 7000 (Hétezer) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen a részítelek ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a 28. sorszámu részíteleivel a felperes keresetét a VI.r. és VII.r. alperesekkel szemben elutasította, és a javukra a felperest 45 000 Ft elsőfokú perköltség, az állam javára pedig 7000 Ft feljegyzett eljárási illeték megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság által megállapított - és a fellebbezési eljárásban is irányadó - tényállás szerint a VI.r. és a VII.r. alperesek a felperes lakásszövetkezet tagjai. A felperes lakásszövetkezet megrendelésére 1996. november 11. napjától - 2002. július 1. napjáig terjedő időszakban **Z.L.** vállalkozó végezte a kábeltelevízió szolgáltatást (a kábeltelevíziós rendszer kiépítését és karbantartását). **Z.L.** és a felperes között a vállalkozónak fizetendő díjazás mértékével kapcsolatosan vita alakult ki és emiatt per is indult. A vállalkozó és a felperes közötti perben 2004. június 24. napján egyezség jött létre, amelyben megállapodtak abban, hogy egymás között a jövőben a **Z.L.** által peresített követelés jogalapját vitássá nem teszik és úgy nyilatkoztak, hogy a peresített időszakban a felperes

minősült a **Z.L.** által nyújtott hírközlési szolgáltatás igénybevevőjének. Megállapodtak abban is, hogy az 1996. november 1-jétől - 1999. december 31-ig terjedő időszak alatt esedékessé vált és meg nem fizetett összegek tekintetében a felperestől **Z.L.**t 23 500 000 Ft tőkekövetelés illette meg.

A felperes igazgatóságának 2004. június hó 10. napján meghozott 2. számú határozata arról rendelkezett, hogy „a 2004. június 4-i küldöttgyűlés által a kábeltelevízió díj-beszedés perbeli egyezségére vonatkozó 2004. június 27. napján sorra kerülő bírósági határozat alapján a tartozást a közös költség részeként kell előírni és beszédése érdekében ennek megfelelően kell eljárni”.

A felperes közgyűlése az 1/2009.05.21/9. számú közgyűlési határozata alapján elfogadta, hogy a kábeltelevíziós díj-tartozásokat a lakásszövetkezet közös költségként írja elő és hajtsa be a bírósági eljárások során.

A felperes a jelen perben 11 alperessel szemben érvényesített igényt. A felperes a VIII.r. és IX.r. alperesekkel szemben előterjesztett keresetétől elállt, ezért köztük a pert az elsőfokú bíróság megszüntette. A II-V.r. és a X-XI.r. alperesek vonatkozásában pedig a per szünetelését állapította meg. A VI.r. és VII.r. alpereseket a felperes 84 774 Ft, annak késedelmi kamatai, valamint perköltsége megfizetésére kérte egyetemlegesen kötelezni. Arra hivatkozott, hogy a **Z.L.**val kötött egyezsége alapján az elmaradt kábeltelevízió díjakat azért a lakásszövetkezet egyenlítette ki, mert a szövetkezet tagjai - köztük a VI.r., VII.r. alperesek - a fizetési kötelezettségüknek nem tettek eleget. Erre figyelemmel írta elő az igazgatóság, illetőleg a szövetkezet közgyűlése, hogy a szövetkezet által a vállalkozó irányába megfizetett díj arányos részét a lakásszövetkezet tagjai közös költségként fizessék meg, azonban arra a VI., VII. rendű alperesek nem voltak hajlandók.

A VI.r., VII.r. alperesek a kereset elutasítását kérték. Állításuk szerint hatáskörrel rendelkező szövetkezeti testülettől származó, szabályszerűen meghozott olyan határozat érvényesen nem keletkezett, amelynek alapján a fizetési kötelezettségük megállapítható lenne. Hivatkoztak arra, hogy csak a lakásuk épületének házértekezlete lett volna hívatott dönteni az őket (is) terhelő fizetési kötelezettségről, ilyen határozat meghozatalára viszont nem került sor. A felperes által megjelölt a szövetkezet más testületei által hozott határozatok pedig nem alkalmasak a kereseti kérelem alaposságának alátámasztására.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 213.§ (2) bekezdése szerint részíteletet hozott a VI.r., VII.r. alperesekkel szembeni kereset tárgyában, amelyet alaptalannak talált. A perben az elsőfokú bíróság azt vizsgálta, hogy a kábeltelevíziós díj-követelés a közös költség részét képezte-e, vagy sem. Megállapította, hogy a Pp. 164.§ (1) bekezdése alapján a felperesnek kellett (volna) bizonyítania, hogy érvényes lakásszövetkezeti határozat keletkezett a perbeli kábeltelevíziós díjaknak a tagok által történő megfizetése tárgyában. A VI., VII. rendű alperesek védekezésével összefüggésben arra hivatkozott, hogy a 2000. IX. 14-től hatályos alapszabály szerint a közös költségre vonatkozó döntés nem a házértekezlet hatáskörébe tartozott. A közgyűlés pedig bármilyen kérdésben dönthetett, amelyet jogszabály, vagy a szövetkezet alapszabálya nem utalt más szerv kizárólagos hatáskörébe. Ennek megfelelően vizsgálta, hogy hozott-e és ha igen, milyen tartalommal hozott határozatot a szövetkezeti tagok kábeltelevíziós díj-fizetési kötelezettségéről a felperes közgyűlése, vagy valamelyik más szerve. A vizsgálatának eredményeként pedig megállapította, hogy olyan érvényes határozat e tárgyban nem jött létre, amely a tagok, köztük az alperesek fizetési

kötelezettségét előírta volna. A felperes által hivatkozott igazgatósági és közgyűlési határozatok alapján ugyanis csak az volt megállapítható, hogy megfogalmazódott a felperesnél a szándék arra vonatkozóan, hogy a **Z.L.**-vel kapcsolatos elszámolási vitában kötött egyezségben meghatározott összeget a szövetkezet tagjai fizessék meg a felperes számára, azonban ezek a határozatok konkrét fizetési kötelezettséget a tagok vonatkozásában nem írtak elő és végrehajtható rendelkezést sem tartalmaztak, így nem lehettek alkalmasak arra, hogy azok alapján a VI.r., VII.r. alperesek fizetési kötelezettsége megállapítható legyen.

A részítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben a sérelmezett határozatnak a keresete szerint történő megváltoztatását és az alpereseknek a perrel felmerült költségeiben való marasztalását kérte. Továbbra is állította, hogy a kábeltelevíziós szolgáltatás díja a tagokat terhelő közös költség része volt, ezt támasztja alá - álláspontja szerint - a hasonló ügyben meghozott - a fellebbezéséhez csatolt - ítélet is. Kiemelte, hogy a perbeli időszakot megelőzően a **Z.L.** által teljesített kábeltelevíziós szolgáltatás igénybe vevője a felperes volt, amelynek költsége a tagokkal szemben megállapított közös költség körén belül elszámolásra került. Azt követően azonban, hogy **Z.L.** és a felperes között a szolgáltatásának díját illetően vita alakult ki, a tagok úgy döntöttek, hogy nem fizetik tovább a felperes felé a kábeltelevízióval összefüggésben előírt közös költséget. A felperes a fellebbezéséhez csatolta az 1996. július 17. napján keltezett küldöttgyűlési jegyzőkönyv másolati példányát, amelyben elfogadott 6. számú határozati javaslat szerint „100 Ft/lakás szolgáltatási díj ellenében a kábeltelevíziós díj 1996. szeptember 1. napjától az üzemeltetési hozzájárulásba beépítésre kerül, amennyiben a kábeltelevíziós szolgáltatási szerződés 1996. augusztus 31-ig meg lesz kötve”. A fellebbezése kiegészítésében foglaltak szerint a szövetkezet alapszabálya I. fejezetének 4. pontja alapján a felperes közös költségként egyébként is érvényesíthette a kábeltelevíziós díj iránti igényét a VI., VII. rendű alperesekkel, mint tagokkal szemben. Álláspontja szerint az alapszabály IV. fejezet 3. bekezdésének c) pontjában közös tulajdonként szerepel a központi antenna a tartozékaival és erősítő berendezéseivel együtt, a lakásokba szerelt csatlakozóaljzattal bezárólag. A felperes arra jogosult szervei pedig a jogszabályoknak és a felperes alapszabályának megfelelő formában hoztak határozatot annak megállapítása tárgyában, hogy a felperes által **Z.L.**-nak megfizetett kábeltelevíziós díj-tartozás a tagok által fizetendő közös költség része volt. Állította a felperes, hogy már 2005. november 2-án tájékoztatta a tagokat - köztük a VI., VII. rendű alpereseket - arról, hogy milyen összegű tartozás megfizetését igényli tőlük a kábeltelevíziós díj-fizetési kötelezettségük jogcímén és a **Z.L.** és közöttük létrejött egyezség alapján adatlapon közölte az egyes tagokkal a díj számításának módját és összegét is. Mindemellett utalt a felperes arra is, hogy a lakásszövetkezetnek 2006. május 31. napjától - 2008. szeptember 12. napjáig nem volt törvényes képviselője, ez volt az oka annak, hogy a bizonyításhoz szükséges iratok csak nagy nehézséggel, vagy egyáltalán nem álltak a felperes rendelkezésére a per során.

A VI., VII. rendű alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság részítéletének helybenhagyását és a felperesnek a másodfokú perköltségükben való marasztalását kérték.

Hivatkoztak arra, hogy az 1996. július 17-i küldöttgyűlésen a 6. pont keretében hozott határozati javaslat elfogadása sem alapozhatná meg a fizetési kötelezettségüket, mert a

felperes és **Z.L.** a kábeltelevízió szolgáltatási szerződést nem kötötte meg, ezért a közös költségbe nem került beépítésre semmilyen szolgáltatási díj. Ugyanakkor a küldöttgyűlés olyan kérdésben hozta meg a feltételhez kötött határozatot, amely a napirendjén nem is szerepelt. Továbbra is hangsúlyozták, hogy az üzemeltetési hozzájárulás olyan kérdés, amelyről a házártékezők voltak jogosultak dönten. Emellett megjegyezték azt is, hogy a felperes a jelen per tárgyától eltérő ügyben hozott bírósági határozatok olyan kiragadott megállapításaira hivatkozik, amelyek a jelen perben nem lehetnek irányadók.

A peres felek a másodfokú eljárás során tárgyalás tartását nem kérték. Ezért az ítélet tábla a Pp. 256/A.§ (1) bekezdés f) pontja szerint az ügyet tárgyaláson kívül bírálta el.

A fellebbezés alaptalan.

Az ítélet tábla megállapítása szerint az elsőfokú bíróság a tényállást a felperes keresetének elbírálásához szükséges jelentős tényeket illetően teljes körűen feltárta és azt helyesen állapította meg. Helytálló volt az abból levont jogi következtetése is és az ítélet tábla mindenben egyetértett annak indokaival is. A felperes fellebbezése ugyanakkor nem tartalmazott olyan újabb hivatkozást, amely annak megállapítására adhatott volna alapot, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást tévesen, vagy pontatlanul állapította meg, vagy a megállapított tényállásból téves következtetést vont le. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - lényegében a saját helyes indokai alapján - helyben hagyta a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján, azonban utalással a Pp. 254.§ (3) bekezdésére is.

A fellebbezésben foglaltakra hivatkozással az ítélet tábla a következőket emeli ki:

Az elsőfokú bíróság helyesen tájékoztatta a feleket a bizonyítandó tényekről (a 16. sorszámú jegyzőkönyv harmadik oldal 4., 5. bekezdése szerint). Helytállóan állapította meg azt is, hogy a felperes a bizonyítási kötelezettségének nem tudott eleget tenni, ezért a Pp. 164.§ (1) bekezdése, illetve a Pp. 3.§ (3) bekezdése alapján a bizonyítatlanság következményét is neki kellett viselnie.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróságnak azzal a megállapításával is, hogy a felperes által hivatkozott határozatok közül sem a 2004. június 10-i igazgatósági, sem az 1/2009.05.21/9. számú közgyűlési határozat nem volt alkalmas arra, hogy azok alapján a VI.r., VII.r. alperesek fizetési kötelezettsége megállapítható legyen. Az említett határozatok ugyanis nem tartalmazták, hogy az egyes tagok, illetve lakások tekintetében milyen időtartamra és milyen összegben meghatározott költséget kívántak előírni a szövetkezet tagjaival szemben, továbbá azokban a felosztás elvei sem kerültek konkrétan megfogalmazásra.

Mindemellett - a Pp. 235.§ (1) bekezdése szerint - a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására csak akkor kerülhetett sor, ha az új tény, vagy az új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az - elbírálása esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna.

A felperes a fellebbezéséhez új bizonyítékként csatolta az 1996. július 17-i küldöttgyűlési jegyzőkönyvet, annak az állításának az igazolása céljából, hogy 1996. szeptember 1-jétől a kábeltelevízió díja közös költségként került előírásra. A felperesnek ez a bizonyítási

indítványa azonban egyrészt elkésett, mert a határidőben történő előterjesztését nem akadályozta az a körülmény, hogy 2008. szeptember 12-ig nem volt a felperesnek törvényes képviselője. Azt követően ugyanis a 2009. szeptember 30-án történt ítélethozatalig a felperes a küldöttgyűlési határozatot tartalmazó jegyzőkönyvmásolatot csatolhatta volna. Másrészt az a feltétel sem áll fenn, hogy az új bizonyíték a felperesre vonatkozóan kedvezőbb határozat meghozatalát eredményezhetné. Az új bizonyítékként megjelölt küldöttgyűlési határozatban ugyanis csak feltételhez kötötten (a közös költség részeként) állapították meg a kábeltelevíziós díjat 1996. évre vonatkozóan lakásonként havi 100 Ft tervezett összegben. Ilyen körülmények között a 6. sorszámú határozat önmagában alkalmatlan lenne a felperes állításai bizonyítására.

Mindezeket szem előtt tartva az ítéltábla a felperes fellebbezéséhez csatolt új okirati bizonyíték figyelembevételére nem látott lehetőséget.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt is, hogy a felperesnek (hatáskörrel rendelkező szerveinek) határozatot kellett volna hoznia arra vonatkozóan, hogy a szövetkezet tagjait (köztük a VI.r., VII.r. alperest) milyen időszakra és milyen összegben terhelte (volna) a kábeltelevíziós díjfizetési kötelezettség. A felperes által harmadik személy felé teljesített fizetési kötelezettség ugyanis - még ha bíróság által jóváhagyott egyezsége alapult is - önmagában - a tagokat kötelező határozat meghozatalának igazolása nélkül - nem lehetett elegendő a kereseti kérelemnek megfelelő ítélet meghozatalához. Helyesen hivatkozott ezért az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában arra, hogy 2005. január 1. napját megelőzően a felperes lakásszövetkezetnek az akkor hatályban volt „A szövetkezetekről” szóló, 1992. évi I. törvény 109.§ (1) és (2) bekezdései, valamint az akkor hatályos alapszabálya alapján kellett volna határozatot hoznia a közös költségen belül érvényesítendő kábeltelevíziós díj-fizetési kötelezettség tárgyában (is). 2005. január 1. napja után pedig „A lakásszövetkezetekről” szóló, 2004. évi CXV. törvény 45.§ (1) és (2) bekezdéseiben foglaltakra figyelemmel kellett volna a határozatot meghozni, betartva az akkor hatályos alapszabály rendelkezéseit, amelynek megtörténtét a felperes a per során nem bizonyította, mint ahogy azt sem, hogy a lakásszövetkezet a tagok kábeltelevíziós díj-fizetési kötelezettsége tárgyában - az általa **Z.L.**-val kötött egyezséget és az azon alapuló teljesítését követően - a tagokkal szemben pótbefizetési kötelezettséget rendelt volna el, az arra vonatkozó jogszabályi és alapszabályi rendelkezések betartásával.

A felperes tehát a perben nem tudta kétséget kizáróan bizonyítani azt az állítását, hogy a **Z.L.** által működtetett kábeltelevíziós rendszer utólag általa kiegyenlített díja a lakásszövetkezeti tagok által fizetett (fizetendő) közös költségek része volt (lett volna), amelyet a tagok (az alperesek) a tőlük követelt összegben nem fizettek meg, sem azt, hogy a tagokkal (az alperesekkel) szemben e követeléssel összefüggésben szabályszerűen lefolytatott eljárással pótbefizetést rendelt el, amelynek az alperesek nem tettek eleget.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a saját perköltségét maga köteles viselni, valamint a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles az alperesek jogi képviseletével felmerült ügyvédi munkadíjból eredő perköltségének megtérítésére is, amelynek összegét az ítéltábla a Pp. 79.§ (1) bekezdése alapján, hivatalból határozta meg, „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, módosított 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és a 4/A.§ (1) bekezdése alapján.

Az ítéltábla a pereszes felperest kötelezte „Az illetékekről” szóló, többször módosított 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62.§ (1) bekezdésének pontján alapuló tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illetéknek az állam javára történő megtérítésére is, a Pp. 78.§ (1) bekezdése, valamint az Itv. 74.§ (3) bekezdése alapján alkalmazandó, „A költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban” tárgyú 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) és 15.§ (1) és (3) bekezdései alapján.

Debrecen, 2010. december 2.

Erőss Károlyné Dr. Vajvoda Ildikó sk. a tanács elnöke, Dr. Drexlerné Dr. Karcub Edit sk. előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-